

PHẦN 23

Sandy Savarano nhận thấy cuộc tìm kiếm này làm cho hắn mất thời gian nhiều hơn dự kiến. Có vài văn phòng địa ốc sẵn lòng trả lời các câu hỏi của hắn. Cũng có vài nơi cho biết là họ đã thu nhận nhiều phụ nữ trẻ ở độ tuổi hai mươi lăm cho đến ba mươi lăm, vì thế hắn thân hành đến tận nơi để kiểm tra. Nhiều chỗ từ chối cung cấp thông tin qua điện thoại, buộc hắn phải có mặt tại chỗ để thu thập thông tin.

Lúc sáng, hắn dùng xe đi đến hai địa chỉ được thông báo và canh chừng thật cẩn thận mỗi văn phòng, chú trọng đặc biệt hơn với các văn phòng gia đình cỡ nhỏ. Thông thường các văn phòng đều nhìn ra đường và chỉ cần một cái liếc khi đi ngang qua đó cũng có thể cho hắn thấy những gì đang xảy ra bên trong. Có vài nơi chỉ có hai nhân viên mà thôi. Hắn ít quan tâm đến các văn phòng có tên tuổi vì họ không bao giờ thu nhận một nhân viên mà không kiểm tra thật kỹ các giấy chứng nhận của người đó.

Hắn dành các buổi tối để đi viếng một cách có hệ thống các phòng tập thể dục và câu lạc bộ thể thao. Trước khi bước vào trong, hắn thường đậu xe ở bên ngoài để quan sát những người ra vào nơi đó.

Sandy tin chắc là hắn sẽ tìm lại được Lacey Farrell. Theo hắn, loại công việc làm và cách giải trí mà cô ưa thích sẽ đủ sức để dẫn hắn đến ngay cô. Không phải chỉ vì thay đổi một cái tên mà một con người phải thay đổi luôn các thói quen của mình. Trong quá khứ hắn đã sẵn được nhiều con mồi với số thông tin còn ít hơn thế nhiều. Hắn sẽ tìm thấy Lacey là cái chắc, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sandy nhớ lại Junior, một nhân viên Công An Liên Bang Mỹ mà hắn đã tìm lại được tại Dallas. Đầu mối duy nhất mà hắn có được là người này rất thích món sushi. Nhưng món này đã trở thành một món ăn thời thượng, nên có rất nhiều nhà hàng mới của Nhật Bản tại Dallas. Sandy đậu xe ngoài cửa hàng Sushi Zen khi Junior bước ra ngoài.

Sandy luôn nhớ lại một cách thích thú vẻ mặt của Junior khi anh ta thấy cánh cửa kính màu của chiếc xe được quay xuống và hiểu ngay việc gì đang đón chờ anh ta. Hắn bắn phát đầu tiên vào bụng của anh ta, với niềm vui duy nhất là làm cho trào ra tất cả những miếng cá sống mà anh ta vừa ăn vào. Phát đạn thứ hai trúng ngay tim, viên thứ ba ngay đầu. Viên sau cùng này, hắn đã nghĩ một lúc lâu trước khi bắn.

Rất trễ trong buổi sáng ngày thứ sáu, Sandy đến Edina với ý định liếc ngang qua văn phòng địa ốc Royce. Người phụ nữ trả lời điện thoại cho anh dường

như khá thẳng thắn, giống như loại giáo viên vậy. Bà ta trả lời các câu hỏi đầu tiên hết sức dễ dàng. Đúng bà có thu nhận một phụ nữ trẻ hai mươi sáu tuổi, rất thích được trở thành một nhân viên địa ốc, nhưng hiện giờ đang nghỉ việc vì sinh đẻ.

Sandy có hỏi là người đó có được người khác thay thế không.

Chính ngay lúc bà ta do dự nên làm cho hắn phải nghi ngờ: câu trả lời không xác nhận mà cũng không phủ nhận.

- Đúng là tôi có một người đang xin việc, - cuối cùng bà Royce trả lời như thế. - Và đúng là cô này cũng nằm trong hạn tuổi được hỏi đến.

Khi đến Edina, Sandy đậu chiếc xe trong bãi của một siêu thị đối diện với văn phòng địa ốc Royce. Hắn ngồi trên đó quan sát độ hai mươi phút, xem xét thật cẩn thận các chi tiết xung quanh. Có một cửa hàng thịt nguội ngay cạnh văn phòng địa ốc và tiệm này rất đông khách. Xa hơn một chút là một tiệm bán vật dụng bằng kim loại, cũng có rất nhiều người. Tuy nhiên hắn thấy là không có bóng người nào bước vào trong văn phòng địa ốc cả.

Sandy mới quyết định ra khỏi chiếc xe, băng qua con đường và bình thản đi ngang qua đó, liếc nhanh một cái vào bên trong. Nhưng rồi hắn đứng lại, làm bộ như quan tâm đến một thông báo nơi cửa kính và đọc nó.

Tại khu vực tiếp tân có một bàn làm việc. Trên đó có rất nhiều tập hồ sơ được sắp xếp thật ngay ngắn, điều đó cho thấy là chỗ đó thường có người ngồi. Ở đầu kia, Sandy thấy một phụ nữ đứng tuổi, dáng người bệ vệ với mái tóc muối tiêu đang ngồi sau một bàn làm việc trong một căn phòng nhỏ nằm ở góc kẹt.

Sandy quyết định bước vào.

Milicient Royce ngược mặt lên nhìn khi thấy tiếng chuông vang, thông báo có người vừa mở cửa đi vào. Bà thấy một người đàn ông tóc hoa râm, ăn mặc giản dị, gần sáu mươi tuổi. Bà đứng lên khỏi chiếc ghế để tiếp đón ông ta.

Câu chuyện mà ông ta nói ra thật đơn giản và thẳng thắn. Tên ông là Paul Gillbert, đang ở tại Twin Cities và phụ trách công việc cho công ty 3M “Minnesota Mining and Manufacturing”, ông cắt nghĩa với một nụ cười như để xin lỗi.

- Chồng tôi đã làm suốt đời mình tại công ty đó đây, - bà Milicient đáp lại, - dù cho có hơi bực mình đôi chút khi người lạ mặt này tưởng bà không biết ý nghĩa của các chữ tắt 3M này.

- Con rể tôi sẽ được thuyền chuyển đến đây, - ông ta nói tiếp – và con gái tôi được nghe nói Edina là một vùng ngoại ô thật dễ chịu. Con tôi đang mang bầu, vì thế tôi thích thân hành đến tận nơi để tìm mua một căn nhà cho nó.

Milicient Royce cố nén cái cảm nghĩ bực mình.

- Ông quả là một người cha thật tốt bụng, - bà nói như thế. – Nhưng trước hết, cho phép tôi được hỏi ông vài câu để biết những ý muốn của cô con gái ông.

Không khó nói cho lắm, Sandy trả lời các câu hỏi liên quan đến đứa con gái tương tượng của mình, như nào là tên tuổi, địa chỉ và những nhu cầu của gia đình mà trong đó có “ngôi trường mẫu giáo cho đứa bé trai bốn tuổi, một khu vườn phía sau ngôi nhà và một cái bếp lớn, vì “con gái tôi rất thích nấu bếp”. Ông ra đi ba mươi phút sau đó với tấm danh thiếp của Milicient Royce trong túi và lời hứa là bà sẽ cố tìm cho được căn nhà thích hợp. Cũng may là có một căn sắp được rao bán và hình như nó rất phù hợp.

Sandy trở về chiếc xe đậu ở bên kia con đường, lên đó ngồi, mắt vẫn không rời cái căn phòng mà hấn vừa từ đó đi ra. Nếu như một cô tiếp tân ngồi ngay cái bàn ở lối ra vào, có thể cô ta đang ra ngoài ăn trưa về chắc cũng sắp về.

Mười phút sau, một người phụ nữ trẻ tóc vàng bước vào trong văn phòng đó. Khách hàng hay là nhân viên tiếp tân? Sandy tự hỏi. Hấn lại ra khỏi xe, băng qua con đường lại, cố làm sao không để cho người từ bên trong nhìn thấy, Hấn đứng vài phút trước cửa hàng bán thịt nguội giống như thể hấn đang nghĩ đến các món mà hấn cần phải mua. Bằng ánh mắt hấn có thể kiểm tra bên trong văn phòng địa ốc.

Ngồi ngay bàn tiếp tân, người phụ nữ trẻ tóc vàng đang nói chuyện hết sức sôi nổi với bà Royce.

Nhưng chỉ tiếc có mỗi một điều là Sandy không biết cách đọc trên môi. Nếu không hấn có thể nghe Regina nói.

- Bà Milicient ơi, bà không biết là dễ dàng đến mức nào khi ngồi sau cái bàn này thay vì phải lo cho một đứa bé con đang bị tiêu chảy đâu. Và tôi cũng phải nhìn nhận là cô phụ tá mới của bà ngăn nắp hơn tôi nhiều.

Bực mình vì đã mất thì giờ quá nhiều, Sandy trở về chiếc xe và lái đi. Thêm một chỗ mà không có kết quả gì. Vì có nhiều dấu vết khác trong khu vực để theo dõi, hấn quyết định tiếp tục đi viếng các văn phòng trong vùng ngoại ô này. Hấn muốn được trở về trung tâm Minneapolis vào cuối buổi chiều, vì đó là giờ tốt nhất để đến các câu lạc bộ thể thao.

Điểm dừng chân trên danh sách là câu lạc bộ Twin Cities, trên đại lộ Hennepin.

- Coi nào Bonnie, hãy ngoan đi được không? Con có biết là lúc nào con cũng thích được Jane chăm sóc cho con, đúng không? – Kit nói bằng một giọng đầy thuyết phục. – Bố, Nana và mẹ chỉ đi ăn tối tại New York. Mẹ hứa là sẽ không về khuya lắm đâu. Bây giờ con hãy để cho mẹ mặc quần áo cho con đi.

Trong lòng buồn bã, cô nhìn cái khuôn mặt u sầu của đứa con gái mình.

- Con đừng quên là Nana có hứa tuần tới khi dì Lacey gọi điện, con sẽ được nói chuyện với dì.

Jay đang bận thất cà vạt. Kit tìm ánh mắt của anh ta qua đầu của Bonnie. Cô âm thầm năn nỉ chồng mình kiếm một cái lý do gì đó để nói với cô con gái của họ.

- Tôi có một ý kiến cho Bonnie đây, có ai muốn biết nó không? – Anh ta nói thật vui vẻ.

Bonnie vẫn cúi gầm mặt xuống.

- Tôi đây, - Kit lên tiếng.

- Khi nào Lacey trở về đây, dì ấy sẽ đi cùng Bonnie, chỉ hai người thôi, đến Disneyland. Có phải là một ý kiến tuyệt vời không nào?

- Nhưng đến khi nào dì Lacey mới về đây lận? – Bonnie thì thầm.

- Cũng sắp thôi, - Kit trả lời không quả quyết cho lắm.

- Dì ấy có về đây kịp ngày sinh nhật của con không?- Có một chút hy vọng nào đó trong lời nói của đứa bé gái.

Bonnie sẽ tròn năm tuổi vào ngày 1 tháng Ba.

- Có, dì ấy sẽ có mặt trong ngày sinh nhật của con, - Jay hứa. – Bây giờ con hãy xuống bếp đi, con yêu. Jane muốn con giúp cô ấy làm một cái bánh sô cô la.

- Sẽ không lâu nữa là đến ngày sinh nhật của con, - Bonnie nói với vẻ bình tĩnh trở lại và nhảy tung tung rời xa nơi bàn trang điểm của Kit.

Kit chờ cho bé Bonnie đi xuống cầu thang rồi mới nói:

-Jay, làm sao anh nữa...

- Kit, anh biết là lỗi của anh nhưng anh phải tìm một cái gì đó để an ủi con bé mà. Chúng ta không thể đến trễ bữa tiệc này. Anh đã phải làm công lưng để có được đơn đặt hàng này cho cái sòng bạc của Jimmy Landi. Đã từ lâu rồi họ

không làm ăn với anh. Nói cho đúng thì giá cả của anh không cạnh tranh cho lắm. Nhưng bây giờ anh bắt đầu được họ chú ý rồi nên anh không cho phép mình có một sai sót nào cả.

Anh mặc áo vét vào.

- Nhưng Kit à, em không được quên là Jimmy vừa được một thám tử tư báo cho biết là Lacey là em vợ của anh. Theo Alex chính vì điểm này mà ông Landi mới yêu cầu ông ta tổ chức bữa tiệc này đây.

- Tại sao là Alex?

- Bởi vì ông ấy cũng biết Alex là bạn của mẹ:

- Ông ta còn biết thêm gì về chúng ta? – Kit hỏi một cách cộc lốc. – Ông ta có biết là em gái chúng ta có thể bị giết chết nếu như cô ấy vào trong căn hộ đó sớm năm phút không? Ông ta có biết là con chúng ta vừa khỏe lại từ một vết thương do đạn và đang chữa trị bệnh suy nhược thần kinh không?

Jay Taylor quàng tay vào vai vợ mình.

- Kit à, anh xin em. Anh hứa với em là mọi việc sẽ ổn thôi, nhưng bây giờ đã đến giờ chúng ta phải đi rồi. Minh còn phải ghé qua đón mẹ nữa.

Mona Farrell đem cái điện thoại lại cạnh cửa sổ và nhìn ra ngoài khi chiếc xe đậu lại trước cửa nhà.

- Họ đến rồi đấy Lacey, - bà nói, - mẹ phải đi đây.

Họ nói chuyện với nhau gần bốn mươi phút. Lacey biết ông thần hộ vệ Swenson của cô đang nóng lòng chờ đợi, nhưng khó mà có thể ngưng ngang cuộc nói chuyện này. Ngày làm việc dường như đã quá dài đối với cô và kỳ nghỉ cuối tuần này tưởng chừng như vô tận.

Thứ sáu vừa rồi cũng vào giờ này, cô đang mừng rỡ khi nghĩ đến việc đi chơi với Tom Lynch. Còn tối nay, cô không có gì hay ai để chờ đợi.

Khi cô hỏi thăm tin tức của Bonnie, cô đã đoán qua các câu trả lời làm cho yên lòng quá mức của mẹ cô rằng con bé chỉ hồi phục quá chậm mà thôi.

Ngoài ra việc Jay, Kit và mẹ cô tối nay sẽ dùng tiệc cùng Jimmy Landi tại nhà hàng của Alex Carbine không làm cho cô an lòng cho lắm. Trước khi chấm dứt cuộc trò chuyện với mẹ mình, Lacey bảo bà phải dè chừng.

- Vì Chúa lòng lành, mẹ nhớ là không được tiết lộ cho ai biết chỗ ở của con đó nghe. Cho bất cứ người nào. Mẹ phải thề với con đi !

- Lacey à, bộ con nghĩ mẹ không biết mỗi nguy hiểm mà mẹ sẽ đem đến cho con sao? Con không cần phải lo, không ai biết được gì từ mẹ đâu.

- Con xin lỗi mẹ, nhưng chỉ vì....

- Con đừng lo nữa, con yêu. Giờ thì mẹ phải đi đây, mẹ không thể để họ chờ như thế. Thế tối nay con làm gì?

- Con vừa ghi tên ở một câu lạc bộ thể dục khác rồi. Họ có một sân squash thật tuyệt vời. Con nghĩ con sẽ đi đến đó.

- Mẹ biết con rất thích môn đó. – An tâm, Mona Farrell thì thầm: - Mẹ thương con nhiều lắm và cũng rất nhớ con. Thôi hẹn gặp lại nghe con yêu.

Bà vội vã bước ra xe. Ít ra bà cũng có thể nói cho Kit, Jay và Alex biết là Lacey chơi môn squash để giải trí.